

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci, soud pro mládež, projednal ve veřejném zasedání konaném dne 9. října 2018 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Zouhara a soudců JUDr. Marty Koutilové, Ph.D., a Mgr. Aleše Rýznara odvolání **státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě a obžalovaných Jana BXXXXX**, narozeného XXXXXXXX ve XXXXXXXXXXXXXXXX, trvale bytem XXXXXXXX, XX XXXXXXXX XXX, **mladistvého Richarda TXXXXX**, narozeného XXXXXXXX ve XXXXXXXXXXXXXXXX, trvale bytem ul. XXXX XXXXXXXX XXX, XXXXXXXXXXXX, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici v Ostravě, a **Jakuba HXXXXX**, narozeného XXXXXXXX v XXXXXXXX, trvale bytem ul. X XXXXXXXX XXXXXXXX, XXXXXXXXXXXXXXXX, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, soudu pro mládež, ze dne 28. 6. 2018, č.j. 49 Tm 1/2018-1128, a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr.ř. se z podnětu odvolání obžalovaného mladistvého Richarda TXXXXX napadený rozsudek ohledně tohoto obžalovaného mladistvého částečně zrušuje, a to ve výroku o trestním opatření.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se nově rozhoduje tak, že

obžalovanému

mladistvému Richardu TXXXXX,

narozenému XXXXXX ve XXXXXXXXXXXXX, studentovi, trvale bytem ul. XXXX XXXXXX XXX, XXX XX XXXXXXXXXXXX, t.č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici v Ostravě,

se za provinění obecného ohrožení dle § 272 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zákoníku, ohledně něhož zůstal výrok o vině nezměněn,

ukládá

dle § 272 odst. 2 tr.zákoníku, za použití § 31 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb., trestní opatření nepodmíněného odnětí svobody v trvání 3 (tři) let a 6 (šest) měsíců.

Dle § 31 odst. 4 zák. č. 218/2003 Sb. se nepodmíněné odnětí svobody vykoná odděleně od ostatních odsouzených ve věznici nebo ve zvláštním oddělení pro mladistvé.

III. V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

IV. Podle § 256 tr.ř. se odvolání státního zástupce a obžalovaných Jana BXXXXX a Jakuba HXXXXX zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, soudu pro mládež, ze dne 28. 6. 2018, č.j. 49 Tm 1/2018-1128, byl obžalovaný Jan BXXXXX uznán vinným zvláště závažným zločinem obecného ohrožení dle § 272 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zákoníku, obžalovaný ml. Richard TXXXXX proviněním obecného ohrožení dle § 272 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zákoníku a obžalovaný Jakub HXXXXX pomocí ke zvláště závažnému zločinu obecného ohrožení dle § 24 odst. 1 písm. c) k § 272 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zákoníku, kterých se měli dopustit tím, že:

poté, co obžalovaný Jan BXXXXX v přesně nezjištěné době, nejpozději však dne 22. 7. 2017, pojal úmysl zapálit historický dřevěný kostel Božího těla v Trinci - Gutech, nejprve přes sociální síť oslovil obžalovaného Jakuba HXXXXX a dohodl se s ním, že mu jmenovaný dne 1. 8. 2017 bude k dispozici jako řidič se svým osobním motorovým vozidlem, aniž by mu sdělil své úmysly, načež v přesně nezjištěné době seznámil se svým plánem uskutečnit žhářský útok ml. obv. Richarda TXXXXX, se kterým se pak domluvil, že zapálení kostela provedou společně,

kdy takto se obžalovaní Jan BXXXXX, ml. Richard TXXXXX a Jakub HXXXXX dne 1.8.2017 ve večerních hodinách sešli v restauraci Carbon ve Frýdku-Místku, odkud společně odjeli vozidlem tov. zn. Peugeot 206, RZ 8T8 3229, které řídil Jakub HXXXXX k HM Tesco na ul. Příborské ve Frýdku-Místku, kde Jakub HXXXXX na základě společné dohody zakoupil mimo jiné 3ks trychtýřů za účelem usnadnění natankování benzínu do předem připravených PET lahví, které zajistili Jan BXXXXX a ml. Richard TXXXXX, načež se společně vozidlem Jakuba HXXXXX v době kolem 22.39 hod. přemístili k čerpací stanici pohonných hmot ÖMV na ul. Beskydské ve Frýdku-Místku, kde ml. Richard TXXXXX do čtyř PET lahví natankoval celkem 6.47 l benzínu Natural 95, který uhradil dílem ze svých, dílem z finančních prostředků, které mu za tím účelem poskytl Jan BXXXXX, kdy nejpozději poté Jan BXXXXX sdělil Jakobovi HXXXXX, že pojedou do obce Gutu u Trince, přičemž jej seznámil také se záměrem zapálit místní dřevěný kostel, přičemž Jakub HXXXXX je pak odvezl ke kostelu Božího těla v Trinci Gutech a tímto fakticky umožnil vlastní realizaci žhářského útoku, kdy následně v době kolem 24.00 hodin podle předchozí dohody vystoupil z vozidla ml. Richard TXXXXX a přenesl k východní obvodové stěně kostela čtyři PET lahve, naplněné benzínem, tři z nich položil ke stěně kostela, polil je

benzímem ze čtvrté láhve a poté za pomoci svého plynového zapalovače zapálil tuto čtvrtou láhev a pohodil ji k ostatním a ty vzplály, což bezprostředně vedlo ke vzniku požáru kostela, načež poté se vrátil do vozidla a všichni tři společně opět z místa odjeli, aniž by učinili cokoli k zamezení šíření požáru či k minimalizaci škod,

kdy tímto jednáním, v jehož důsledku došlo i přes hasební zásah hasičů Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje k totálnímu shoření kostela, způsobili celkovou škodu ve výši nejméně 20 479 399 Kč, konkrétně pak

- na budově kostela a jeho vnitřním vybavení včetně historického mobiliáře ke škodě Římskokatolické farnosti Střítež u Českého Těšína, se sídlem Ropice 112, 73961 Ropice, majetkovou škodu ve výši nejméně 20 221 200 Kč,
- na ke kostelu přilehlých hrobových místech a náhrobcích
- Vilému PXXXXXXX, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX - XXXXXX č. XXX, majetkovou škodu v dosud nezjištěné výši,
- Renatě ZXXXXXXX, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX - XXXXXX č. XXX, majetkovou škodu ve výši nejméně 70 437 Kč,
- Vladislavu BXXXXXXX, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX - XXXXXX č. XXX, majetkovou škodu v dosud nezjištěné výši,
- Františku CXXXXXXX, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX - XXXXXX č. XX, majetkovou škodu ve výši nejméně 46 210 Kč,
- Františku WXXXXXXX, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX - XXXXXX č. XX, majetkovou škodu v dosud nezjištěné výši,
- Júliu AXXXXXXX, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX - XXXXXX č. XXX, majetkovou škodu ve výši nejméně 2 400 Kč
- Václavu KXXXXXXX, nar. XXXXXX, bytem XXXXXXXX č. XXX, majetkovou škodu ve výši nejméně 38 981 Kč
- na obecním osvětlení ke škodě Města Třinec se sídlem Jablunkovská 160, 739 61 Třinec škodu ve výši 5 426 Kč,
- na přilehlém lesním porostu Jiřímu PXXXXXXX, nar. XXXXXX, bytem XXXXXXXX č. XXX, majetkovou škodu ve výši nejméně 94 745 Kč.

Za toto jednání byli odsouzeni, a to obžalovaný Jan BXXXXXX podle § 272 odst. 2 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání devíti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Obžalovaný ml. Richard TXXXXXX podle „§ 173 odst. 2“ tr.zákoníku, za použití § 31 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb., k trestnímu opatření odnětí svobody v trvání tří roků a šesti měsíců, které podle § 31 odst. 4 zák. č. 218/2003 Sb. má vykonat odděleně od ostatních odsouzených ve věznici nebo ve zvláštním oddělení pro mladistvé. Obžalovaný Jakub HXXXXXX podle § 272 odst. 2 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byl podle „§ 56 odst. 3 písm. a)“ tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dle § 228 odst. 1 tr.ř. byli obžalovaní Jan BXXXXXX, ml. Richard TXXXXXX a Jakub HXXXXXX zavázáni povinnostmi společně a nerozdílně zaplatit poškozeným:

- Římskokatolické farnosti Střítež u Českého Těšína se sídlem Ropice 112, Ropice, majetkovou škodu ve výši 18 921 200 Kč
- Renatě ZXXXXXXXX, narozené XXXXXX, bytem XXXXXX - XXXXXX č. XXX, majetkovou škodu ve výši 70 437 Kč,

- Františku CXXXXXX, narozenému XXXXXX, bytem XXXXXX – XXXXXX č. XX, majetkovou škodu ve výši 46 210 Kč,
- Júliu AXXXXXX, narozenému XXXXXX, bytem XXXXXX XXXXXX č. XXX, majetkovou škodu ve výši 2 400 Kč,
- Václavu KXXXXXX, narozenému XXXXXX, bytem XXXXXXXX č. XXX, majetkovou škodu ve výši 38 981 Kč,
- Městu Třinec, Městský úřad se sídlem Jablunkovská 160, Třinec, majetkovou škodu ve výši 5 426 Kč,
- Jířímu PXXXXXX, narozenému XXXXXX, bytem XXXXXXXX č. XXX, majetkovou škodu ve výši 94 745 Kč.

Dle § 229 odst. 1 tr.ř. byli poškození Vilém PXXXXXX, narozen XXXXXX, bytem XXXXXX - XXXXXX č. XXX, a František WXXXX, narozen XXXXXX, bytem XXXXXX - XXXXXX č. XX, odkázáni se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Dle § 229 odst. 2 tr.ř. byla poškozená Římskokatolická farnost Stráž u Českého Těšína se sídlem Ropice 112, Ropice, odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Rozsudek právní moci nenabyl, neboť byl napaden opravnými prostředky **všech tří obžalovaných a státního zástupce**. Ten ve svém opravném prostředku uvedl, že je podáván v neprospěch obžalovaného Jakuba HXXXXX a je zaměřen do výroku o trestu, neboť v závěrečném návrhu státního zástupce bylo v případě tohoto obžalovaného navrhováno mimo uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody také uložení trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu nejméně dvou let. Tento druh trestu však nebyl nalézacím soudem uložen, přičemž v odůvodnění rozsudku nebylo ani vysvětleno, z jakých důvodů. V tomto ohledu tedy dle jeho názoru vykazuje výrok o trestu, včetně odůvodnění, vady a uložený trest proto považuje za nepřiměřený ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. Poukázal dále na znění ustanovení § 73 odst. 1 tr.zákoníku, týkající se trestu zákazu činnosti, kdy je přesvědčen, že v daném případě byly splněny podmínky umožňující obžalovanému Jakubu HXXXXX uložit tento druh trestu, když podstata jeho trestné činnosti spočívala právě v tom, že spoluobžalované dovezl svým motorovým vozidlem na místo činu a zneužil tak svého řídicího oprávnění k tomu, aby spoluobžalovaným fakticky vytvořil podmínky k zapálení kostela. Obžalovaný J. BXXXXX se se žádostí o pomoc obrátil na obžalovaného Jakuba HXXXXX de facto jen z toho důvodu, že byl vlastníkem osobního motorového vozidla a příslušného řídicího oprávnění. Za této situace proto navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci podle § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. odvolání vyhověl a napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu ve vztahu k obžalovanému Jakubu HXXXXX a nově sám za podmínek § 259 odst. 1, odst. 3 tr.ř. při nezměněném výroku o vině tomuto uložil kromě nepodmíněného trestu odnětí svobody v nezměněné výměře současně také trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu nejméně dvou let.
3. **Obžalovaný Jan BXXXXX** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájcem, předně uvedl, že tento je zaměřen do výroku o vině i trestu, včetně navazujícího výroku o náhradě škody. V případě výroku o vině vyslovil nesouhlas s právními závěry nalézacího soudu, ohledně jeho podílu na posuzovaných událostech. Poukázal na to, že v přípravném řízení rozsáhle vypovídal a jeho výpověď byla v souladu s ostatními zjištěními orgánů činných v trestním řízení. Ke své osobě a účasti na předmětném jednání sdělil pravdivě všechny skutečnosti. Dle jeho názoru není naplněna skutková stránka trestného činu, neboť se domnívá, že nebylo prokázáno, že měl skutečný a vážný úmysl docílit zapálení předmětného kostela. Jak vyplývá z jeho výpovědi, celá záležitost se

„zapálením kostela“ byla jistou pubertální „hecováčkou“, nikoliv vážným záměrem zničit kostel, jak potvrdil i spoluobžalovaný mladistvý R. TXXXXXX, kdy v rámci komunikace padaly různé hloupé nápady. Verzi o toliko pubertálním hecování potvrzuje svědek M. SXXXXXXXX, před kterým toto téma také padlo. Dále poukázal na závěry znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, v rámci posudku, který byl k jeho osobě zpracován, kdy znalkyně u něj neshledala signály užívání agrese ani známky dominance. Pokud mu tedy nalézací soud přisoudil roli jistého organizátora celé záležitosti, pak tento závěr není správný a není ani podložený provedeným dokazováním či znaleckými posudky ve věci vyhotovenými. Zdůraznil, že předmětný kostel nezapálil, ale učinil tak spoluobžalovaný ml. R. TXXXXXX. Jak uváděl ve své výpovědi, nikdy jej ani nenapadlo, že obžalovaný ml. R. TXXXXXX kostel skutečně zapálí, ale myslel si, že z místa odjedou, aniž by k faktickému zapálení kostela došlo. Svě jednání spočívající v „hecování se“ k takovýmto věcem jako je zapálení kostela má za špatné a velmi toho lituje. V případě výroku o trestu namítl, že jej považuje za nesprávný již z toho důvodu, že se jedná o výrok navazující na výrok o vině, který zpochybnil výše. Za předpokladu, že by se odvolací soud ztotožnil se závěry o jeho vině, tak jak tyto v napadeném rozsudku prezentoval nalézací soud, pak uložený trest má za nepřiměřeně přísný. Dle jeho názoru nalézací soud nezohlednil skutečnost, že předmětný kostel fakticky nezapálil a že jeho role spočívala pouze v určitém provokování k činu, což vzhledem k jeho věku bývá mezi mládeží činností poměrně obvyklou a nezohlednil ani prokazatelné polehčující okolnosti, zejména jeho doznání. Pokud v této souvislosti nalézací soud hovoří o absenci „kajícího úplného“ doznání, pak uvedl, že se svou výpovědí k jednání doznal a svého jednání litoval a se závěrem nalézacího soudu proto nesouhlasí. Má tedy za to, že nalézací soud pochybil, když tyto polehčující okolnosti v jeho prospěch nezohlednil. Zdůraznil dále, že je osobou těžce tělesně postiženou, trpící progresivní a komplexní chorobou, která vyžaduje intenzivní rehabilitaci. Pokud tuto nebude aktivně vykonávat, bude progrese jeho choroby mnohem rychlejší, což bude podstatným zásahem do jeho zdravotního stavu a vyměřený trest se tak svým následkem stane trestem nepřiměřeně přísným. Z důvodů shora uvedených má tedy za to, že jsou u něho splněny všechny podmínky pro to, aby mu mohl být uložen trest odnětí svobody pod zákonnou trestní sazbu, což lépe přispěje k jeho nápravě a resocializaci. Domnívá se, že by mu vzhledem k jeho nemoci neměl být ukládán trest odnětí svobody. Za této situace proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ohledně jeho osoby a aby bylo nově a mírněji rozhodnuto o jeho vině a trestu.

4. **Obžalovaný ml. Richard TXXXXXX** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném obhájcem, uvedl, že je zaměřen do výroku o trestu, když výrok o vině a náhradě škody tímto nenapadá. I přes skutečnost, že se jako spolupachatel dopustil velice závažného provinění, s velmi výrazným následkem v podobě způsobené škody, je toho názoru, že i tak je uložené trestní opatření nepřiměřeně přísné. V této souvislosti poukázal na závěrečný návrh krajského státního zástupce u hlavního líčení, který navrhoval uložit mu trestní opatření ve výměře blíže spodní hranici zákonné trestní sazby v délce dvou roků nepodmíněně. Má tak za to, že nalézací soud při úvaze o výši trestu ne zcela dostatečně zhodnotil všechny okolnosti, které měly a mohly být hodnoceny v jeho prospěch. Poukázal na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, dále pak na hodnocení jeho osoby ve školním roce 2016/2017, na to, že svědku PXXXXXX nabídl jako symbolický podíl na vzniklé škodě naspořené finanční prostředky, a dále že při jednání s orgány OSPOD opakovaně vyjadřoval lítost nad svým jednáním. Proto nemůže zcela souhlasit se závěrem nalézacího soudu, že lítost z jeho strany nebyla projevena. Poukázal také na své úplné doznání, kdy takto jednal již na samém počátku v procesním postavení podezřelého, kdy následně z jeho výpovědi soud vycházel i ve vztahu k odsuzujícím výrokům vůči ostatním spoluobžalovaným. Zdůraznil, že dosud nebyl soudně trestán, dále pak délku jím vykonávané vazby, kdy tyto skutečnosti by měly být rovněž

hodnoceny v jeho prospěch. Uložené trestní opatření považuje za nepřiměřeně přísné i ve vztahu k ostatním obžalovaným, a to s ohledem na skutečnost, že z hlediska rozpětí příslušných zákonných trestních sazeb jsou tresty uložené ostatním obžalovaným na zákonné spodní hranici trestní sazby, zatímco jeho trestní opatření je uloženo nad polovinou zákonného rozpětí trestní sazby. Za této situace se domnívá, že mu uložené trestní opatření je nepřiměřeně přísné, a proto navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci z podnětu jeho odvolání zrušil v napadeném rozsudku výrok o jeho trestu a nově rozhodl tak, že mu uloží trestní opatření odnětí svobody v trvání dvou roků.

5. **Obalovaný Jakub HXXXXX** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájcem, uvedl, že směřuje do všech výroků napadeného rozsudku, jež se jej týkají, kdy nalézacímu soudu vytyká nesprávné hodnocení provedených důkazů, jakož i porušení zásady *in dubio pro reo*, kdy bude třeba, aby odvolací soud provedené důkazy zopakoval a provedl dále důkazy, které navrhne, aby mohl rozhodnout ve věci v jeho prospěch. Dle jeho názoru se nalézací soud náležitě nevypořádal s argumenty, které uvedl v závěrečném návrhu u hlavního líčení, a to zejména, na kolik je mu jako pomocníkovi přičitatelné jednání hlavních pachatelů, o jejichž vině nebylo pochyb, protože on jako pomocník nevěděl a vědět nemohl, jakého skutku se ostatní obžalovaní vůbec hodlají dopustit. Poukázal na roli pomocníka a dále se zabýval problematikou nepřímého úmyslu, který musí být dán v okamžiku spáchání trestného činu a není možno jeho vědomost posuzovat až z jednání následujícího po spáchání hlavního skutku, neboť o spáchání skutku se dozvěděl až po jeho provedení. Před provedením tohoto vůbec nevěděl, jaký skutek má být spáchán. Jestliže se o spáchání dozvěděl až po zapálení kostela, tak není u něj dána odpovědnost, a pokud nalézací soud dovodil, že měl mít, popř. mohl získat nějak informace i před zapálením kostela, tak by snad teoreticky mohlo jít o tzv. lhostejný vztah k následku, a to pravou lhostejnost. Tato je zařazována do kategorie vědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku a u vědomé nedbalosti již nemůže jít o účastenství na úmyslném trestném činu, a proto nelze dovodit jeho odpovědnost. Dále si položil otázku, z čeho měl poznat, že spoluobžalovaní hodlají zapálit kostel, když nalézací soud v napadeném rozsudku popisuje komunikaci mezi ním a spoluobžalovaným J. BXXXXX, a nikde není uvedeno, co tento hodlá skutečně spáchat, není zde žádná zmínka, že by mělo dojít k nějakému obecnému ohrožení, apod. Mohlo se zdát, že spoluobžalovaný J. BXXXXX hodlá spáchat něco nelegálního, ale žádná představa směřující ke spáchání obecného ohrožení zde není, je to myšleno z komunikace ve vztahu před zapálením kostela, a je-li zde poté komunikace po zapálení kostela, kde má tvrdit, že nic neřekne, a že si myslí, že brali benzín do auta, a spoluobžalovaný J. BXXXXX píše, že do sekačky, tak toto je komunikace až následná. Jednání mu však nelze přičítat, neboť před zapálením kostela nevěděl, že k něčemu takovému dojde. Dále přiložil fotografie pořízené u benzínové pumpy dne 23. 7. 2018, z nichž je patrné, že vůbec nebylo nutno pro načerpání benzínu zakupovat jakékoliv trychtýře, neboť čerpací pistole od benzínu se zcela pohodlně vejde do otvoru PET láhve. Z tohoto je možno usuzovat na zcela účelové tvrzení spoluobžalovaného mladistvého R. TXXXXX, že to byl jeho nápad, aby koupili trychtýře nutné k čerpání benzínu do PET lahví. Popřel, že by takové tvrzení kdykoliv učinil, naopak trychtýře by byly nutné právě pro čerpání benzínu do auta nebo do sekačky. Má tedy za to, že u něj není dáno zavinění ve formě úmyslu přímého ani nepřímého a nemůže být tedy potrestán za pomoc ke spáchání trestného činu a ve výroku o vině proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku a zproštění od obžaloby. Dále poukázal na závěrečný návrh státního zástupce, který dovodil ve vztahu k němu postup dle § 58 odst. 1 tr.zákoníku, a pokud nalézací soud tomu návrhu nevyhověl, tak vůbec nerozlišuje mezi jednotlivými pachateli a nerozlišuje to, že u spoluobžalovaných J. BXXXXX a ml. R. TXXXXX šlo o úmysl přímý, kdežto u něj toliko o úmysl nepřímý, a to ještě ve formě pomoci. Za předpokladu, že by byl pravdivý závěr nalézacího soudu o jeho zavinění, tak by měl akceptovat, že jeho podíl na spáchání trestného činu byl co možná

nejmenší. Toto uvedl toliko jako eventualitu pro případ, že by soud uznal, že je vinen za spáchané jednání. V tomto případě navrhl zrušení napadeného rozsudku toliko ve výroku o trestu a uložení trestu pod dolní hranici trestní sazby s podmíněným odkladem výkonu trestu, byť na dlouhou zkušební dobu. Také navrhl, aby vůči jeho osobě byl zrušen výrok o náhradě škody vůči všem poškozeným a tito aby byli se svými nároky odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

6. Ve veřejném zasedání konaném ohledně opravných prostředků obžalovaných a státního zástupce pak předně ten uvedl, že opravný prostředek je zaměřen toliko v neprospěch obžalovaného J. HXXXXX, a to do výroku o trestu, který je považován za neúplný, neboť by měl obsahovat i vedlejší trest, a to trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel při spodní hranici zákonného rozpětí, neboť tato jeho činnost, tedy řízení motorového vozidla, podstatnou měrou přispěla ke spáchání trestného činu, bez něj by k tomuto nemohlo ani dojít. Obhájkyň obžalovaného J. BXXXXX v plném rozsahu odkázala na písemně podané odůvodnění opravného prostředku a z něj pak zdůraznila skutečnosti, které vnímala jako podstatné. Zejména uvedla, že dle jejího názoru jsou zde splněny podmínky pro to, aby mohl být obžalovanému uložen trest pod dolní hranici zákonné trestní sazby, což lépe přispěje k jeho nápravě a resocializaci, a domnívá se, že v případě obžalovaného s ohledem na jeho onemocnění by neměl být ukládán trest odnětí svobody, ale požádala o uložení alternativního trestu. Obhájce obžalovaného ml. R. TXXXXX rovněž plně odkázal na písemné odůvodnění opravného prostředku, z nějž také zdůraznil pro něj podstatné skutečnosti. Obhájce obžalovaného J. HXXXXX rovněž v podrobnostech odkázal na písemně zpracovaný opravný prostředek a dále na písemná podání učiněná ve věci a zdůraznil rovněž pro něj podstatné skutečnosti z pohledu obhajoby jeho klienta. Poukázal na komunikaci mezi ním a obžalovaným J. BXXXXX, rozebral problematiku nákupu a nutnosti použití trychtýře k čerpání benzínu do PET lahví, otázku jeho nedbalostního jednání, a pokud jde o otázku trestu, pak se podrobně zabýval ustanovením § 58 odst. 1 tr.zákoníku. Státní zástupce v rámci vyjádření se k předneseným opravným prostředkům uvedl v případě obžalovaného J. BXXXXX, že dle jeho názoru zde nejsou splněny podmínky umožňující postup dle § 58 odst. 1 tr.zákoníku, kdy tedy uložený trest vnímá jako přiměřený a celou záležitost pak tak, že se nejedná o žádné klukovské provinění, ale byl spáchán zvláště závažný zločin, který má neodčinitelné následky. V případě obžalovaného ml. R. TXXXXX zdůraznil, že to byl on, který zapálil kostel, on, který rozlil benzín a bez něhož by se nic nestalo. Je tedy zásadním pachatelem, byť mladistvým, a mu uložené trestní opatření nemůže být považováno za nepřiměřené. Nic nebrání jednotlivým obžalovaným v rámci řádného výkonu trestu, aby mohli být propuštěni z tohoto dříve za splnění zákonných podmínek a ať prokáží, že jejich náprava směřuje správným směrem. V případě obžalovaného J. HXXXXX má za to, že jeho povědomost, že se páchá něco závažného, je dána již tím, že se ujist'oval, zda se nejedná o vraždu, což už staví různé úvahy jinam. Bylo mu sděleno, že se zapálí kostel, nepochybně věděl, o co jde, když se kupovaly láhve s benzínem, diskutovalo se o tom, hovořilo se dokonce i o zapálení dalšího kostela. Obžalovaný byl v obraze a věděl, o co se jedná a podstatnou měrou tedy dovozem na místo činu přispěl k tomu, aby mohl být čin spáchán. Dle jeho názoru odvolání obžalovaných by neměla být úspěšná.
7. Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.) zjistil, že odvolání byla podána osobami oprávněnými podle § 246 odst. 1 písm. a), písm. b) tr.ř. a bylo tak učiněno v zákonné lhůtě vymezené v ustanovení § 248 odst. 1 tr.ř.
8. Jelikož odvolací soud neshledal důvod k zamítnutí či odmítnutí odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány,

odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání. Rozsah přezkoumné činnosti odvolacího soudu vyplýval z obsahu jednotlivých opravných prostředků.

9. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebylo shledáno podstatných vad, které by měly za následek, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, a které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku (§ 258 odst. 1 písm. a/ tr.ř.). V tomto směru žádá z procesních stran nevznesla jakékoliv výhrady.
10. Po přezkoumání napadeného rozsudku v kontextu s námitkami odvolatelů odvolací soud zjistil, že ten je zatížen vadou v případě obžalovaného ml. Richarda TXXXXX. Jedná se o vadu nevytýkanou, k níž je však nutno přihlížet, neboť má vliv na správnost výroku, proti němuž obžalovaný podal odvolání, a to výroku o trestu. Toliko v obecné rovině pochybení spočívá v tom, že jak z protokolu o hlavním líčení, tak i z písemného vyhotovení napadeného rozsudku je zřejmé, že v rámci ukládání trestu tomuto obžalovanému bylo užito jiného ustanovení trestního zákoníku, než kterým byl uznán vinným. Toto pochybení je podřaditelné pod ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř., tedy jedná se o vadu, kdy v přezkoumávané části rozsudku bylo zjištěno porušení ustanovení trestního zákona. Ve vztahu k tomuto pak postupoval odvolací soud ve smyslu § 259 odst. 3 tr.ř., neboť mohl rozhodnout ve formě rozsudku na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn. Pokud jde o podrobnosti, tyto budou rozvedeny níže, v pasáži týkající se problematiky trestu.
11. Kromě výše uvedeného je možno konstatovat, že se nalézací soud v napadeném rozsudku jinak správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Uvedl, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Skutkovým zjištěním nalézacího soudu nelze vytýkat nejasnost či neúplnost. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a svým obsahem odpovídá zákonným kritériím uvedeným v ustanovení § 120 - § 122 tr.ř., pokud jde o výrok, a v ustanovení § 125 tr.ř. ve vztahu k odůvodnění. Na tomto místě odvolací soud poukazuje na zjevně formální pochybení v případě obžalovaného J. HXXXXX, který byl pro účely výkonu trestu odnětí svobody zařazen dle § 56 odst. 3 písm. a) tr.zákoníku do věznice s ostrahou. Dlužno uvést, že takovéto ustanovení v trestním zákoníku není uvedeno, kdy nalézací soud měl nepochybně na mysli aplikaci moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr.zákoníku, což je také zřejmé z odůvodnění tohoto výroku na str. 32 napadeného rozsudku, kdy nalézací soud odůvodňuje právě aplikaci tohoto moderačního ustanovení ve prospěch obžalovaného J. HXXXXX. Oproti výše zmiňovanému pochybení u obžalovaného ml. R. TXXXXX se nejedná o natolik podstatnou vadu, která by zpochybnila správnost uvedeného výroku. Proto plně postačí upozornění na tento nedostatek ryze formálního charakteru. Napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, kdy z jeho odůvodnění je zřejmé, že nalézací soud respektoval ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. a jsou v něm zachyceny úvahy ohledně toho, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, jakým způsobem odstraňoval rozpory mezi nimi, jakož i to, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných. Jeho argumentace vychází a také má oporu v provedeném dokazování. Napadený rozsudek je tak (s odhlédnutím od výše uvedeného) jasný, přezkoumatelný a dostatečně odůvodněný. K rozsahu provedeného dokazování je možno uvést, že nalézací soud provedl dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném, v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr.ř. a zjistil tak skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ve veřejném zasedání navrhl obžalovaný J. BXXXXX doplnit dokazování čtením listinných důkazů, a to aktuálních lékařských zpráv o jeho zdravotním stavu a obžalovaný J. HXXXXX pak navrhl k důkazu provést fotografie připojené k jeho odvolání,

z nichž vyplývá, že není třeba trychtýře k tomu, aby do PET lahví byl načerpán benzín. Dále navrhl čtení protokolu o výsledku zadržené osoby, a to Jana BXXXXX z č.l. 5 spisu a dále pak navrhl čtení internetového sdělení o tom, že pojišťovna UNIQA již měla zaplatit část náhrady škody. Těmto důkazním návrhům bylo vyhověno toliko z části, kdy za podmínek § 213 odst. 1 tr.ř. byly stranám předloženy lékařské zprávy ohledně aktuálního zdravotního stavu obžalovaného J. BXXXXX (č.l. 1203-1205) a dále pak fotografie tvořící přílohu odvolání obžalovaného J. HXXXXX. Pokud jde o lékařské zprávy ohledně zdravotního stavu obžalovaného J. BXXXXX, pak tyto v podstatě aktualizují informace o jeho zdravotním stavu, které měl již nalézací soud a i soud odvolací z předloženého spisového materiálu. Pokud jde o fotografie dokladující čerpání automobilového benzínu na čerpací stanici do PET lahví, pak tyto směřují nepochybně ke zpochybnění výpovědi obžalovaného ml. Richarda TXXXXX, tak jak tato byla prezentována jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení jmenovaným. Zde je třeba uvést, že shodně jako nalézací soud i soud odvolací vnímá výpověď tohoto obžalovaného jako jednoznačně věrohodnou, o čemž bude dále pojednáno níže, v rámci reakce na námítky obžalovaných. Je třeba zdůraznit, že to byl právě obžalovaný J. HXXXXX, který zakoupil tři trychtýře za účelem čerpání benzínu do PET lahví, a po tomto úkonu (naplnění PET lahví benzinem na benzínové čerpací stanici), jak uvedl spoluobžalovaný ml. R. TXXXXX, trychtýř vyhodil. To, že došlo k jejich nákupu, vyplývá z pokladního dokladu z nákupního centra Tesco v provozovně Frýdek–Místek (č.l. 463). Uvedené pak jednoznačně podporuje výpověď obžalovaného ml. R. TXXXXX, jakož pak i logiku celé věci. V tomto směru tedy tento důkaz nijak neovlivnil náhled na hodnocení výpovědi obžalovaného ml. R. TXXXXX, potažmo problematiku skutkových zjištění ve vztahu k jednání spoluobžalovaného J. HXXXXX. Pokud jde o zbylou část uplatněných důkazních návrhů, pak těmto nebylo vyhověno, přičemž odvolací soud v rámci svých úvah v tomto směru vycházel z následujících skutečností.

12. V obecné rovině je možno konstatovat, že nalézací soud měl k dispozici dostatek důkazů, na základě kterých a po jejichž vyhodnocení mohl přijmout ve věci jednoznačné a nepochybnitelné rozhodnutí, což také učinil. S oporou judikatury Ústavního soudu (usnesení sp.zn. I. ÚS 234/04, I. ÚS 972/09) je možno uvést, že není procesní povinností obecných soudů vyhovět každému důkaznímu návrhu, který účastník řízení navrhne, a proto neprovedení navrhovaného důkazu ještě neznamená, že řízení jako celek nebylo spravedlivé. Je regulérní navržený důkaz neprovést, jestliže skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení byl navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, není-li navržený důkaz způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, anebo je důvodně nadbytečný, jelikož skutečnost, k níž má být proveden, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (sp.zn. I. ÚS 733/01, III. ÚS 569/03, IV. ÚS 570/03, II. ÚS 418/03), přičemž rozsah dokazování je z jiných důkazních pramenů dostatečný pro to, aby bylo možné náležitě zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (sp.zn. I. ÚS 566/03). Vycházejíc z těchto postulátů, hodnotil tedy odvolací soud zbylé důkazní návrhy obžalovaného J. HXXXXX. V případě navrženého čtení protokolu o výsledku zadržené osoby, a to Jana BXXXXX na č.l. 5 a násl. spisu, je třeba uvést, že se v tomto případě jedná o neprocesní důkaz, který je z doby před zahájením trestního stíhání jednotlivých obžalovaných, a proto k němu není možno přihlídnout a informace z něj jakkoliv čerpat. K předloženému internetovému článku o tom, že pojišťovna UNIQA vyplácí pojistné plnění na obnovu kostela v Gutech je možno uvést, že adhezní řízení, tedy řízení o náhradě škody, je řízením nárokovým a odvíjí se tak od vzneseného nároku ze strany poškozeného, který jej náležitým způsobem uplatní a také doloží. V tomto směru poškozená Římskokatolická farnost Stráž u Českého Těšína a potažmo ani pojišťovna UNIQA ve vztahu k odvolacímu soudu neučinily žádné kroky a za této situace tedy z pohledu majetkové škody její výše zůstává tak, jak o této rozhodl v napadeném rozsudku nalézací soud. Pokud jde o vznesené důkazní návrhy, je tedy možno

učinit závěr, že v případě těch, které byly ve veřejném zasedání provedeny, tyto ve svém souhrnu žádným způsobem neovlivnily skutkové ani právní závěry, ke kterým dospěl v napadeném rozsudku nalézací soud ve vztahu k jednotlivým obžalovaným, a pokud jde o důkazní návrhy, které byly odmítnuty, pak se jedná o takové, které z pohledu zákona by nebylo ani možno provést a k těmto ani jakkoliv přihlížet.

13. Jak je patrné z opravných prostředků obžalovaných J. BXXXXX a J. HXXXXX, jejich odvolací námitky atakují zejména hodnotící činnost nalézacího soudu, tedy hodnocení důkazů. Ve vztahu k této problematice v obecné rovině odvolací soud uvádí, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, jež je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, a to zásada volného hodnocení důkazů. Dle této zásady orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a k němu se vztahující důkazní materie. Dle stávající trestněprávní teorie i praxe platí zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně dle ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., tzn., že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným, v úvahu přicházejícím výsledkem. Zákonodárce novelou zákona o trestním řízení soudním (trestní řád) zák.č. 265/2001 Sb. poměrně výrazným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů provedeného nalézacím soudem, když v ustanovení § 263 odst. 7 tr.ř. deklaroval, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které ve veřejném zasedání sám provede. V zásadě i judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudu prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Lze tedy konstatovat, že odvolací soud může, pokud se jedná o hodnotící činnost soudu prvního stupně, přezkoumávat a následně event. vytýkat tomuto vady spočívající v tom, že soud prvního stupně některý důkaz provede, ale následně jej nehodnotí, nebo neprovede některý z hodnocených důkazů, popř. pokud je hodnocení provedených důkazů učiněné nalézacím soudem v extrémním rozporu s obsahem těchto důkazů.
14. Tyto teoretické úvahy vymezují rámec přezkumné činnosti odvolacího soudu a z jejich pohledu na konkrétní věc je třeba konstatovat, že dle přesvědčení odvolacího soudu soud nalézací mantinely ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. plně respektoval. O správnosti tohoto závěru svědčí hodnotící pasáž v odůvodnění napadeného rozsudku. Ve vztahu k hodnocení důkazů, na nichž bylo vybudováno rozhodnutí o vině obžalovaných, je možno konstatovat, že bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř., při pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Bylo důsledně dbáno, aby byly stejně pečlivě objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaných. Nalézacímu soudu nelze vytknout, že by některý důkaz neprovedl, některý z provedených důkazů nehodnotil či že by hodnocení důkazů bylo provedeno v rozporu se zákonem, pravidly formální logiky nebo v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Nebylo rovněž zjištěno, že by nalézací soud hodnotil provedené důkazy výběrově nebo jiným, než zákonným způsobem. Za této situace, s odkazem na příslušné pasáže napadeného rozsudku, se odvolací soud plně ztotožnil s hodnocením důkazů provedeným nalézacím soudem, podle § 263 odst. 7 věta poslední tr.ř. je tímto hodnocením důkazů také vázán, proto je možno v podrobnostech odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku.
15. S obhajobou obžalovaných J. BXXXXX a J. HXXXXX se v napadeném rozsudku nalézací soud náležitě vypořádal, v zásadě reagoval na všechny následné odvolací námitky

obžalovaných, přičemž se odvolací soud s jeho argumentací a závěry plně ztotožnil. Za této situace by mohl být postačující odkaz na příslušné pasáže napadeného rozsudku, neboť tyto jsou opakováním jejich obhajoby, v napadeném rozsudku se s nimi nalézací soud náležitým způsobem vypořádal, včetně přiléhavého odůvodnění svých závěrů. Takovýto postup odvolacího soudu je souladný s judikaturou Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva (srov. kupř. sp.zn. II. ÚS 583/13, sp.zn. I. ÚS 31/12, sp.zn. II. ÚS 2947/08, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk proti Nizozemsku ze dne 19. 4. 1994, ve věci Higginsová a další proti Francii ze dne 19. 2. 1998, příp. ve věci Helle proti Finsku ze dne 19. 12. 1997). Zejména v poslední zmíněné věci Evropský soud pro lidská práva deklaroval, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání může omezit i na převzetí odůvodnění nižšího soudu. Stejně tak i Evropský soud pro lidská práva kupř. ve věci Garcia proti Španělsku uvedl, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit i na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně.

16. I přes výše uvedené považuje odvolací soud za vhodné vyjádřit se k námitkám, které obžalovaní uvedli ve svých opravných prostředcích.
17. Předně považuje odvolací soud za vhodné připomenout výpověď **obžalovaného ml. R. TXXXXX**, a to jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení, neboť od této se odvíjejí další kroky ve vztahu k oběma zbylým spoluobžalovaným. Tito se snaží v rámci svých výpovědí jistým způsobem znehodnocovat věrohodnost výpovědi obžalovaného ml. R. TXXXXX, kdy však s tímto se nelze ztotožnit. V napadeném rozsudku nalézací soud vyhodnotil výpověď obžalovaného ml. R. TXXXXX jako věrohodnou a stejně tak i odvolací soud neshledal v rámci této žádných skutečností, které by ji jakýmkoliv způsobem devalvovaly, snižovaly její věrohodnost a jakkoliv ji atakovaly. Obžalovaný vypovídal podrobně jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení, kde byl podroben řadě dotazů ze strany senátu i stran. Jeho výpověď nestojí proti tvrzením obou obžalovaných osamocena, ale je potvrzována dalšími ve věci provedenými důkazy, jak jsou popsány a následně hodnoceny nalézacím soudem v napadeném rozsudku. Příkladmo je možno poukázat na výpovědi svědků J. RXXXXX a M. SXXXXXXXXX, dále pak na znalecké posudky z oboru požární ochrany, z oboru kriminalistika, odvětví chemie, odborné vyjádření Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje, Územního odboru Frýdek–Místek, a v neposlední řadě komunikaci mezi spoluobžalovanými J. BXXXXX a J. HXXXXX prostřednictvím mobilních telefonů.
18. Dále je třeba připomenout, že obžalovaný ml. R. TXXXXX se ke svému jednání plně doznal a nebyly shledány žádné skutečnosti, pro které by vypovídal v neprospěch obou spoluobžalovaných s cílem tyto jakkoliv poškodit. Je tedy možno učinit závěr o tom, že výpověď jmenovaného obžalovaného je jednoznačně věrohodná.
19. **Obžalovaný J. BXXXXX** se ve svém opravném prostředku snaží bagatelizovat svoji roli v celé záležitosti, když se neztotožňuje se závěrem nalézacího soudu, který mu přisoudil roli jistého organizátora celé věci, neboť dle jeho názoru tento závěr není správný a není ani podložen provedeným dokazováním. Oproti tvrzení obžalovaného má odvolací soud za to, že závěr nalézacího soudu je naopak správný a má oporu v provedeném dokazování. Bylo důkazně prokázáno, že obžalovaný J. BXXXXX již v dubnu 2017 hovořil o tom, že chce podpálit kostel v Bílé (vypovídá o tom svědek M. SXXXXXXXXX). K tomu však potřeboval řidiče, kdy nejprve oslovil svědka L. ChXXXXXX, posléze spoluobžalovaného J. HXXXXX. Tomuto přislíbil za jeho činnost částku 4 000 Kč, kterou mu také následně vyplatil. Se svým záměrem seznámil spoluobžalovaného ml. R. TXXXXX, který s tímto také souhlasil. V tomto směru možno poukázat na záznam komunikace obžalovaného J. BXXXXX s obžalovaným HXXXXX a Lukášem ChXXXXXX ze dne 22. 7. 2017, jak je popsána na str. 20 a 23 napadeného rozsudku. Pokud jde o výběr kostela, sám obžalovaný uvádí, že se mělo jednat o kostel dřevěný, protože lépe hoří. Byl to dále obžalovaný J.

BXXXXX, který finančně přispěl na benzín a nákup trychtýřů, přinesl PET lahve, byl to dále on, který za situace, kdy spoluobžalovaný ml. R. TXXXXX na čerpací stanici plnil PET lahve benzinem, sdělil spoluobžalovanému J. HXXXXX cíl a důvod jejich cesty, tedy že jedou podpálit kostel. Po uložení PET lahví s benzinem do vozidla a nasednutí spoluobžalovaným ml. R. TXXXXX dal pokyn obžalovanému J. HXXXXX, aby v navigaci zadal trasu do Gutů. Po dojetí na místo činu seděl ve vozidle a následně druhý den se domlouval s obžalovaným, jakým způsobem budou vypovídat. Uvedené skutečnosti ve svém souhrnu jednoznačně svědčí o vůdčí roli obžalovaného J. BXXXXX v celé věci. Obžalovaný dále namítl, že předmětný kostel nezapálil on, ale spoluobžalovaný ml. R. TXXXXX. K tomuto možno uvést, že tuto skutečnost nalézací soud věděl, také ji v napadeném rozsudku náležitě hodnotil, ale hodnotil v této souvislosti také i jeho roli a následně veškeré kroky, které nakonec vedly k zapálení předmětného kostela. Obžalovaný dále uvedl, že nikdy by ho nenapadlo, že spoluobžalovaný ml. R. TXXXXX kostel skutečně zapálí, myslel si, že z místa odjedou, aniž by k faktickému zapálení kostela došlo, a jeho role byla v podstatě toliko v tom, že zorganizoval automobil. Tato jeho námitka ve světle provedeného dokazování je nelogická a nemůže obstát. V reakci na ni je možno položit si otázku, proč vůbec to všechno dělal. Proč sám vybíral a típoval vhodný kostel k zapálení, proč organizoval nějaký automobil, proč byl do části jím přinesených PET lahví čerpán benzín, přičemž jeho koupi byl přítomen a dokonce na něj finančně přispíval, proč financoval nákup trychtýřů, proč se svým plánem seznámil spolupachatele, apod., když by si nemyslel, že k zapálení kostela opravdu dojde. Tato jeho námitka s ohledem na výsledky dokazování je nedůvodná, a proto k ní odvolací soud jako takové i přistoupil. Pokud obžalovaný dále uvedl, že své jednání spočívající v „hecování se“ k takové věci jako je zapálení kostela, má za špatné a velice toho lítoval, pak dle přesvědčení odvolacího soudu jde toliko o prázdnou frázi, která obsahově navíc odporuje provedeným důkazům.

20. **Obžalovaný J. HXXXXX** ve svém opravném prostředku uvádí svoji verzi průběhu skutkového děje, kdy on, jakožto pomocník, nevěděl a vědět ani nemohl, jakého skutku se spoluobžalování vůbec hodlají dopustit a z pohledu právní kvalifikace své jednání vnímá jako pravou lhostejnost v podobě vědomé nedbalosti a za této situace je vyloučeno účastenství na úmyslném trestném činu spoluobžalovaných. S tímto pojetím jeho jednání se však nelze ztotožnit, neboť nemá oporu v provedeném dokazování. Na základě tohoto dospěl nalézací soud ke správným skutkovým závěrům, pokud jde o jeho roli v předmětné věci. Důvodně vycházel z výpovědi spoluobžalovaného ml. R. TXXXXX, o jejíž věrohodnosti jak nalézací soud, tak ani odvolací soud neměl žádných pochybností. Pokud se snaží prokázat, že nebylo třeba mít trychtýře k čerpání automobilového benzínu do připravených PET lahví, je otázkou, proč sám kupoval tři trychtýře za uvedeným účelem, jak to vyplývá z výpovědi spoluobžalovaného ml. R. TXXXXX, kdy k jejich zakoupení jednoznačně došlo (viz pokladní doklad HM Tesco, provozovna Frýdek-Místek, ze dne 1. 8. 2017, č.l. 463), což podporuje závěr o věrohodnosti výpovědi jmenovaného obžalovaného. Pokud obžalovaný J. HXXXXX položil otázku, z čeho měl poznat, že spoluobžalování hodlají zapálit kostel, pak na tuto si sám odpovídá ve své výpovědi na str. 7 napadeného rozsudku, kde uvedl, že v situaci, kdy spoluobžalovaný ml. R. TXXXXX na benzínové stanici ÖMV ve Frýdku-Místku čerpal do PET lahví benzín, s ním v autě sedící spoluobžalovaný J. BXXXXX mu sdělil, že benzín mají na to, že chtějí zapálit kostel. Po zaplacení načerpaného benzínu spoluobžalovaný ml. R. TXXXXX usedl do vozidla, kam uložil také PET lahve s benzinem a spoluobžalovaný J. BXXXXX mu zadal cíl cesty, který si sám zadal do navigace a spoluobžalované dovezl na místo činu. Dále je třeba připomenout již zmiňovanou konverzaci dne 22. 7. 2017 mezi obžalovaným J. HXXXXX a spoluobžalovaným J. BXXXXX, popsanou na str. 23 napadeného rozsudku, v rámci které se opakovaně dotazoval, za co tolik peněz. Psal o tom, že mu jeho šestý smysl říká, že to nebude úplně legální, s čímž obžalovaný J. BXXXXX souhlasil, dokonce se ptal, zda má sehnat bláto na

poznávací značku, hovořili spolu o zabezpečení alibi na večer a dalším. Uvedené skutečnosti ve svém souhrnu jednoznačně, dle přesvědčení odvolacího soudu, vylučují možnost posouzení jednání obžalovaného J. HXXXXX jako vědomou nedbalost, ale naopak, z těchto je zřejmé, že se jednání dopustil minimálně v roli pomocníka ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) tr.zákoníku, kdy napomáhal oběma spoluobžalovaným tím, že je odvezl na místo činu v situaci, kdy mu byl znám jak úmysl obou spoluobžalovaných, tak i účel cesty, a v tomto směru je třeba zdůraznit, že jim v tom nijak nezabránil, a to ať už na samém místě činu nebo ještě v době, kdy se dozvěděl, co chtějí udělat, tedy na oné čerpací stanici, či kdykoliv v průběhu cesty. Naopak, jednoznačně splnil svoji úlohu, kdy oba obžalované zavezl s plným vědomím toho, co se stane, na místo činu, tam na ně čekal, posléze odvezl domů, za což inkasoval od spoluobžalovaného J. BXXXXX částku 4 000 Kč. Za této situace proto jeho argumentace z pohledu skutkových zjištění i možného právního posouzení jeho jednání nemůže obstát.

21. S přihlédnutím k pasážím napadeného rozsudku, ve kterých se nalézací soud zabýval obhajobou obžalovaných, na které je možno odkázat, jakož i na pasáže výše, je možno konstatovat, že ta byla provedeným dokazováním vyvrácena, proto odvolací soud námítky obžalovaných, atakující z části skutková zjištění, hodnocení důkazů, a na to navazující užitou právní kvalifikaci, odmítl jako nedůvodné. Nebyly tak shledány důvody pro zrušení napadeného rozsudku podle **§ 258 odst. 1 písm. b), písm. c) tr.ř.**
22. Nalézací soud nepochybil, pokud jednání obžalovaného J. BXXXXX podřadil pod znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zákoníku, jednání obžalovaného ml. R. TXXXXX pod zákonné znaky skutkové podstaty provinění obecného ohrožení podle § 272 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zákoníku a u obžalovaného J. HXXXXX pod znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu obecného ohrožení dle § 272 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zákoníku ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr.zákoníku, přičemž jeho úvahy ohledně právní kvalifikace jednání obžalovaných se nacházejí na str. 29 a 30 napadeného rozsudku. Je možno se plně ztotožnit s jeho závěrem, že obžalovaní svým jednáním naplnili po objektivní i subjektivní stránce zákonné znaky uvedených skutkových podstat, kdy se náležitým způsobem vypořádal s jejich jednotlivými znaky, a to jak z pohledu základních skutkových podstat, tak i s ohledem na jejich kvalifikovanou podobu. Při úvahách o zavinění, jakožto obligatorním znaku subjektivní stránky trestného činu, nalézací soud důvodně dospěl k závěru, že obžalovaní J. BXXXXX a ml. R. TXXXXX jednali v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku a obžalovaný J. HXXXXX v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) tr.zákoníku, který má oporu v provedeném dokazování. Patříčným způsobem se zabýval problematikou spolupachatelství v případě obžalovaných J. BXXXXX a ml. R. TXXXXX ve smyslu § 23 tr.zákoníku a v případě obžalovaného J. HXXXXX pak otázkou účastenství ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr.zákoníku. Jelikož odvolací soud neshledal v úvahách a následně ani závěrech nalézacího soudu, týkajících se právní kvalifikace jednání obžalovaných, vad či pochybení, proto se s těmito plně ztotožnil a je tak možno v podrobnostech na ně odkázat. Za této situace nebyl proto shledán důvod k zásahu odvolacího soudu do tohoto výroku.
23. Všichni tři obžalovaní, jakož i státní zástupce, napadli svými opravnými prostředky výrok o trestu, proto bylo povinností odvolacího soudu zabývat se i tímto výrokem. Jak bylo výše uvedeno, v případě obžalovaného ml. R. TXXXXX bylo zjištěno pochybení nalézacího soudu právě ve výroku o trestu, což vedlo následně k částečnému zrušení napadeného rozsudku ohledně tohoto obžalovaného ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr.ř., když vadnou byla shledána jen část napadeného rozsudku a tuto bylo možno oddělit od ostatních. Podstata zjištěného pochybení spočívá v tom, že nalézací soud správně uznal vinným obžalovaného ml. R. TXXXXX proviněním obecného ohrožení dle § 272 odst. 1, odst. 2

písm. c) tr.zákoníku, avšak trest mu již neuložil dle § 272 odst. 2 tr.zákoníku, ale dle § 173 odst. 2 tr.zákoníku, kdy se v tomto případě jedná o zločin loupeže. Takto byl i rozsudek vyhlášen a v daném případě tedy bylo nutno sjednat nápravu tak, aby byl obžalovanému uložen trest za trestný čin, kterým byl důvodně uznán vinným. Proto v novém rozhodnutí odvolací soud obžalovanému uložil trest dle § 272 odst. 2 tr.zákoníku a v tomto směru tedy byla učiněna náprava.

24. Pokud jde o problematiku úvah nalézacího soudu ohledně ukládání trestu jednotlivým obžalovaným, pak je třeba uvést, že ten vycházel zejména z ustanovení § 39 tr.zákoníku pojednávajícím o stanovení druhu a výměry trestu, jakož i z ustanovení § 41 tr.zákoníku a § 42 tr.zákoníku, pojednávajících o polehčujících a přitěžujících okolnostech, které shledal u jednotlivých obžalovaných. Dále hodnotil jejich osoby, soudní minulost, poměry, stupeň narušenosti, možnosti jejich nápravy, v případě spolupachatelů, a to obžalovaných J. BXXXXX a ml. R. TXXXXX, také to, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání trestného činu a v případě obžalovaného J. HXXXXX, jakožto pomocníka, též k významu a povaze jeho účasti na spáchání trestného činu a k okolnostem celého případu, jak to vyplývá ze str. 31 – 32 napadeného rozsudku. Dále uvedl, že v případě obžalovaných J. BXXXXX a J. HXXXXX činila trestní sazba, v rámci které byl těmto ukládán trest, v rozpětí 8–15 let dle § 272 odst. 2 tr.zákoníku, přičemž u obžalovaného ml. R. TXXXXX tato za použití ustanovení § 31 odst. 1 zák.č. 218/2003 Sb. činila 1 rok–5 let. Pokud za dané situace uložil obžalovanému J. BXXXXX trest odnětí svobody v trvání 9 roků, obžalovanému ml. R. TXXXXX trestní opatření odnětí svobody v trvání 3 a půl roku a obžalovanému J. HXXXXX trest odnětí svobody v trvání 8 roků, pak nelze tyto hodnotit jako vůbec ne nezákonné a ani nepřiměřeně přísné. V této souvislosti všichni obžalovaní ve svých opravných prostředcích namítli, že jim uložené tresty mají za nepřiměřeně přísné.
25. **Obžalovaný J. BXXXXX** předně poukázal na to, že kostel fakticky nezapálil a jeho role spočívala pouze v určitém provokování k činu. S tímto názorem, jak vyplývá z výše uvedeného, se odvolací soud neztotožnil, stejně tak tuto jeho roli odmítl i nalézací soud v napadeném rozsudku. Jde totiž o jeho verzi, která nemá oporu v provedeném dokazování. Dále jmenovaný obžalovaný vyslovil nesouhlas se závěrem nalézacího soudu o absenci jeho úplného a kajícího doznání, neboť svou výpověď se ke svému jednání doznal a tohoto také litoval. V reakci na uvedenou námitku je třeba uvést, že pokud hovoří o jistém doznání, pak toto je možné z pohledu jeho verze průběhu skutkového děje, nikoliv však z pohledu kvalifikované polehčující okolnosti, která by měla být zohledněna v jeho prospěch. Je třeba odmítnout námitku, že nalézací soud pochybil, pokud uvedené polehčující okolnosti v jeho prospěch nezohlednil, neboť z napadeného rozsudku je patrné, že nalézací soud přihlédl ve prospěch obžalovaného k řadě skutečností, které mu takto svědčily. Příkladem kromě problematiky věku, zdravotního stavu, je možno poukázat i na způsob výkonu uloženého trestu odnětí svobody, kdy k tomuto nebyl zařazen tak, jak by měl ze zákona být, a to do věznice se zvýšenou ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. b) tr.zákoníku, ale v jeho prospěch nalézací soud uplatnil moderační ustanovení § 56 odst. 3 tr.zákoníku, na základě kterého jej zařadil do jiného, v tomto případě mírnějšího typu věznice, kdy v podrobnostech je možno odkázat na str. 32 napadeného rozsudku, kde tento výrok také odůvodňuje. Pokud poukazuje dále na své těžké tělesné postižení, pak k tomuto je nutno uvést, že toto není rozhodně jakkoliv zpochybňováno, naproti tomu je třeba konstatovat, že se nejedná o novou skutečnost, nalézací soud byl s jeho zdravotním stavem seznámen a s touto informací jako takovou také v rámci svých úvah o trestu pracoval a jak bylo shora uvedeno, tato byla zohledněna ve prospěch obžalovaného a promítla se mimo jiné také do výměry uloženého trestu odnětí svobody mírně nad samou dolní hranicí výše uvedené zákonné trestní sazby. Není od věci připomenout, že obžalovaný nepochybně svůj zdravotní stav znal, a přesto se dopustil závažného trestného činu. V této souvislosti je vhodné

poukázat také na motiv jeho jednání, kdy tímto bylo jeho zviditelnění se pro pocit jisté jeho hodnoty, hledal něco, čím by se zviditelnil, a i kdyby to bylo destruktivní, pak je to lepší, než nebýt nikým (viz závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie). Za této situace tedy těmto jeho námitkám nelze přiznat relevanci a jemu uložený trest odnětí svobody, co do výměry i způsobu jeho výkonu, je trestem jednoznačně zákonným, přiměřeným a rozhodně jej v uvedených souvislostech nelze vnímat jako trest nepřiměřeně přísný.

26. V případě **obžalovaného ml. Richarda TXXXXX**, jak je patrné z pasáží výše, odvolací soud ukládal nový trest, když je třeba konstatovat, že se plně ztotožnil s druhem i výměrou trestního opatření, jakož i způsobem jeho výkonu tak, jak o těchto rozhodl v napadeném rozsudku nalézací soud, včetně tam uvedeného příslušného odůvodnění. Za této situace proto tento trest v zásadě převzal do svého nového rozhodnutí a obžalovanému uložil stejné trestní opatření jako nalézací soud v napadeném rozsudku, včetně shodného způsobu výkonu uloženého trestu odnětí svobody. Obžalovaný v rámci svého opravného prostředku vnímá mu uložené trestní opatření za nepřiměřeně přísné, poukazuje na závěrečný návrh státního zástupce, který hovořil o výši tohoto v rozsahu dvou roků. Poukázal na závěry znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, k jeho osobě, hodnocení jeho osoby ze školy, včetně orgánů OSPOD, jakož i na okolnosti polehčující, včetně dosavadního výkonu vazby. Po vyhodnocení uvedených skutečností, po konfrontaci s výměrou mu uloženého trestního opatření oproti trestům uloženým spoluobžalovaným, se domáhal toho, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a uložil mu trestní opatření odnětí svobody v trvání dvou roků. Jak již bylo konstatováno, trestní opatření ve výměře tři a půl roku, uložené mu jednak nalézacím soudem a jednak nově soudem odvolacím, tento vnímá za adekvátní, odpovídající všem skutečnostem majícím vliv na ukládání trestu. Pokud jde o skutečnosti, o kterých se obžalovaný zmiňoval ve svém opravném prostředku, pak tyto byly hodnoceny nalézacím soudem i soudem odvolacím a našly svůj výraz ve výměře uloženého trestního opatření. Při výčtu uvedených okolností však obžalovaný zapomíná na to podstatné, a to, že to byl on, kdo bezdůvodně, z malicherných příčin předmětný kostel zapálil, a byl to tedy on, kdo tímto svým jednáním způsobil mnohamilionovou škodu, pokud jde o majetek, ale také škodu v penězích nedocenitelnou, pokud jde o předmětný kostel, jakožto kulturní památku. I tuto skutečnost je třeba hodnotit a hodnotil ji nalézací soud a také nově odvolací soud v rámci svých úvah o trestu a trestní opatření ve výměře tři a půl roku se jeví v tomto směru jako naprosto adekvátní a rozhodně zde není důvod jakkoliv toto snižovat v rámci jeho výměry.
27. **Obžalovaný J. HXXXXX** v části opravného prostředku zaměřeného do výroku o trestu namítl, že nalézací soud nerozlišoval mezi jednotlivými pachateli, když poukázal na jeho jednání ve formě pomoci, tedy při akceptaci závěrů nalézacího soudu o jeho zavinění byl jeho podíl na spáchané trestné činnosti nejmenší. V případě tohoto obžalovaného platí stejné závěry jako u obžalovaného J. BXXXXX, kdy je třeba předně v reakci na uvedenou námitku uvést, že nalézací soud v napadeném rozsudku jednoznačně popsal roli jednotlivých pachatelů, mezi těmito rozlišil, což našlo své místo jednak v popisu skutku, dále v použité právní kvalifikaci, jakož i v rámci uloženého trestu, který mu byl uložen na samé dolní hranici zákonné trestní sazby a stejně jako v případě obžalovaného J. BXXXXX i u něj bylo aplikováno moderační ustanovení § 56 odst. 3 tr.zákoníku a pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou, tedy do mírnějšího typu věznice, než kam měl být v souladu se zákonem zařazen, tedy do věznice se zvýšenou ostrahou. I ve vztahu k tomuto obžalovanému byly zohledněny veškeré rozhodné skutečnosti, mající vliv na ukládání trestu, což našlo svůj odraz jednak ve výměře uloženého trestu, jakož i v aplikaci moderačního ustanovení trestního zákoníku v případě výkonu trestu odnětí svobody. Trest mu uložený je trestem zákonným a trestem přiměřeným a nelze na něj nahlížet jako na trest nepřiměřeně přísný.

28. **Obžalovaný J. BXXXXX a J. HXXXXX** se ve svých opravných prostředcích domáhali mimořádného snížení trestu odnětí svobody dle § 58 tr.zákoníku. K tomuto je třeba uvést, že se nejedná o novou námitku, ale tato byla uplatněna již v řízení před nalézacím soudem a ten se s ní příčinným způsobem vypořádal, což vyplývá ze str. 32 napadeného rozsudku, kdy dospěl k závěru, že k tomuto postupu neshledal důvody. Ve vztahu k této problematice, nad rámec skutečností uváděných v napadeném rozsudku nalézacím soudem, odvolací soud uvádí, že ustanovení § 58 tr.zákoníku je označeno jako **mimořádné snížení trestu odnětí svobody** a z **odst. 1** vyplývá, že *má-li soud vzhledem ke okolnostem případu nebo vzhledem ke poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tímto zákonem stanovené. Z odst. 5* pak dále vyplývá, že *soud může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby též tehdy, jestliže odsuzuje pachatele za pomoc k trestnému činu a má vzhledem ke povaze a závažnosti pomoci za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody tímto zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.* Již z názvu citovaného zákonného ustanovení je zřejmé, že se nejedná o pravidelný postup soudu, proto jej nemohou odůvodnit jen běžně se vyskytující skutečnosti ani přesvědčení soudu, že trest odnětí svobody uložený v mezích zákonné trestní sazby by byl pro pachatele příliš přísný. Dle dikce ustanovení § 58 odst. 1 tr.zákoníku je pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby nezbytné současné naplnění tří kumulativních podmínek: a) existence okolností případu nebo poměrů pachatele svědčících o tom, b) že použití normální, tedy nesnížené sazby trestu odnětí svobody by bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a c) že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem odnětí svobody kratšího trvání. Pro aplikaci ustanovení § 58 odst. 1 tr.zákoníku je nutno respektovat výjimečný charakter tohoto ustanovení a používat ho jen v těch případech, kdy lze přesvědčivě dovést splnění všech podmínek v daném ustanovení uvedených. Pokud jde o podmínky ustanovení § 58 odst. 5 tr.zákoníku, nalézací soud se náležitým způsobem zabýval povahou pomoci, což vyplývá ze str. 29 a násl. napadeného rozsudku, kdy je možno konstatovat, že role a úloha obžalovaného J. HXXXXX byla podstatná, neboť to byl on, který spolupachatele dovezl na místo činu, přičemž mu byl znám účel cesty a úmysl spoluobžalovaných. Odvolací soud ve shodě s názorem nalézacího soudu neshledal na straně ani jednoho z obžalovaných naplnění zákonných podmínek umožňujících mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby, a to ani dle § 58 odst. 1 tr.zákoníku či § 58 odst. 5 tr.zákoníku. Na straně obžalovaných totiž nebyly shledány v zásadě žádné výjimečné okolnosti či jakékoliv neobvyklosti, které by tento postup odůvodňovaly a za této situace proto nebylo možno vyhovět jejich námitce a zasáhnout do výroku o trestu v jejich prospěch a uložit jim tresty odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby. Namísto je také připomenout, že obžalovaní nevyužili elementární polehčující okolnosti, což je úplné doznání, jak to správně uvedl v napadeném rozsudku nalézací soud.
29. **Státní zástupce** se ve svém opravném prostředku domáhal uložení obžalovanému J. HXXXXX vedle trestu odnětí svobody i trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel, na dobu nejméně dvou roků, když podstata trestné činnosti jmenovaného obžalovaného spočívala právě v tom, že spoluobžalované dovezl svým motorovým vozidlem na místo činu a zneužil tak svého řídičského oprávnění k tomu, aby spoluobžalovaným fakticky vytvořil podmínky k zapálení kostela. Z ustanovení § 73 odst. 1 tr.zákoníku vyplývá, že *soud může uložit trest zákazu činnosti na jeden rok až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností.* Tento druh trestu patří k těm, které mají **přímo zabránit pachateli v dalším páčání trestné činnosti.** Jeho smyslem je dočasně vyřadit pachatele z možnosti zastávat a vykonávat určité zaměstnání, povolání a funkce, nebo vykonávat činnosti, k nimž je zapotřebí zvláštního povolení a jejichž výkon upravují zvláštní předpisy. Z uvedeného vyplývá, že **tento druh trestu se týká pachatele, který se dopustí trestného činu v souvislosti s příslušnou činností.** Podmínkou uložení tohoto druhu

trestu je tedy spáchání trestného činu v souvislosti s touto činností a dle názoru odvolacího soudu tato v případě obžalovaného J. HXXXXXX shledána nebyla. Ten v dané věci vystupoval jakožto pomocník, nikoliv jako hlavní pachatel. Z citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že zákaz určité činnosti nebo povolání je možno vyslovit jen tehdy, *jestliže tuto činnost pachatel při trestném jednání sám přímo vykonával* (srovnej R 41/1965, R 4/1993). S ohledem na uvedené, jakož i samotný účel trestu zákazu činnosti má odvolací soud za to, že nejsou v případě obžalovaného J. HXXXXXX splněny zákonné podmínky, umožňující tomuto uložení vedle trestu odnětí svobody i trest zákazu činnosti. Proto nebylo možno v tomto směru odvolání státního zástupce vyhovět. K problematice uložených trestů obžalovaných s ohledem na výše uvedené je tedy možno učinit závěr, že odvolací soud tyto považuje ve svém souhrnu u každého z obžalovaných za zákonné a přiměřené, odpovídající všem rozhodným skutečnostem, jež mají vliv při ukládání trestu a plně odpovídající požadavkům individuální a zejména generální prevence. Dřevěný kostel Božího těla v Trinci – Gutech, stál na místě přes 450 let. Přechkal třicetiletou válku, obě světové války, stal se národní kulturní památkou a sloužil věřícím. Obžalovaní z malicherných příčin, pro jejich pobavení, jej zapálili a ten lehl popelem. Následkem tohoto jejich jednání byla nemalá materiální škoda, ale zejména škoda nenahraditelná na kulturním dědictví společnosti. Rozhodnutí nalézacího soudu i soudu odvolacího je třeba vnímat jako varovný signál, že takovéto jednání nebude jakkoliv tolerováno.

30. S ohledem na vymezení opravných prostředků obžalovanými bylo povinností odvolacího soudu přezkoumat i další výroky, mající podklad ve výroku o vině, což v daném případě představuje výrok učiněný v rámci adhezního řízení (§ 254 odst. 3 tr.ř.). Otázkou náhrady škody se v napadeném rozsudku nalézací soud zabýval na str. 32-33, jeho argumentace byla shledána přiléhavou, proto se odvolací soud i v této části ztotožnil s rozhodnutím nalézacího soudu a v podrobnostech je možno na tuto pasáž také odkázat. Nebyl tak shledán důvod k zásahu odvolacího soudu do napadeného rozsudku z pohledu ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. f) tr.ř.**
31. Jelikož odvolací námitky obžalovaných J. BXXXXXX a J. HXXXXXX a státního zástupce, uplatněné v jejich opravných prostředcích, byly vyhodnoceny jako nedůvodné, byla proto jejich odvolání podle § 256 tr.ř. jako nedůvodná zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě, soudu pro mládež). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 9. října 2018.

JUDr. Jiří Zouhar v. r.
předseda senátu